

Hír-telen

hírlevél

Barna András festménye

A MAIT KHE kiadványa – V. évfolyam 1. szám

Mohácsy Donáth Csaba fotója

Domahidi Klára fotója

A nagy elődökre is emlékezik az antológia

Ötvennégy szerző művét olvashatja a nagyérdemű abban a „Megbecsült múlt” című antológiában, amelyet a Hegyaljai Alkotók Társulása (HAT) és a Magyar Alkotók Internetes Társulása (MAIT) jelentetett meg az elmúlt héten.

A szerencsi Rákóczi-várban lebonyolított ünnepi könyvbemutatón Koncz Ferenc országgyűlési képviselő, a város polgármestere köszöntötte a megjelent irodalmárokat és az érdeklődő közönséget. Beszédében hangsúlyozta, fontos a pátria életében, hogy legyen egy szervezet, amely összefogja az irodalmi alkotókat. A HAT kiválóan teljesíti a feladatot, amelynek eredményeként már számos szöveggyűjteményt jelentetett meg. – Eddig is nagy érdeklődéssel vettem kezembe a társulás kiadványait – mondta a honatya -, és mindig találtam benne olyan írásokat, amely személyes életpályám egy-egy állomását juttatta eszembe. Napjaink felgyorsult világában nagyon kevés azon embereknek a száma, akik azt gondolják magukról, hogy valamilyen küldetésük van - és ez különösen igaz az irodalom területére. Úgy gondolom, hogy az az ember aki magyarságunk értékeit képviseli bármilyen alkotással, az megérdemli a dicséretet, az elismerést – fogalmazott Koncz Ferenc.

Az antológia előszavában Tamás István a putnoki Tóth Ede Alkotókör elnöke jegyzi meg, hogy a gyűjteményes kötet egyfajta emlékezést, betekintést ad a nagy elődök munkásságába is, ugyanakkor kibontakozást enged a már többkötetes szerzőknek, valamint a kezdő tollforgatóknak. Az írások sokszínűsége tartalmilag teszi széppé és olvasmányossá a könyvet, a válogatás kellemes kikapcsolódást jelent minden olvasónak.

– SfL –

(Kulcs magazin, 2010. november 22. (hétfő), forrás:
<http://www.kulcsmagazin.hu/cikk.php?id=2268>)

Fotók a rendezvényről

„Megbecsült múlt” a miskolci könyvtárakban

2011. január 11-én 16.30-kor mutatta be a HAT és a MAIT „Megbecsült múlt” című új, közös antológiáját Miskolcon. A bemutatónak és az azt követő kiállításnak a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár adott otthont.

A szép számú közönség előtt megtartott rendezvényt Majorváry Szabó Sándor, a MAIT elnöke nyitotta meg, bemutatva a külsejében és tartalmában is nagyon szép kötetet, megemlékezve Kölcsey Ferenc, Erkel Ferenc és Széchenyi István életéről és munkásságáról.

Az antológia előszavát Leskó Imre, a MAIT alelnöke olvasta fel.

Az irodalmi műsor Kölcsey Ferenc „Himnusz” című versével indult, amely után a kötet verseiből és prózáiból Bari Gábor, Dr. Vida János, Leskó Imre és Tímár Bence tolmácsolásában kaphattunk kedvesen előadást.

Az est második felében a két egyesület alkotóművészei mutatkoztak be grafikáikkal, festményeikkel, fotóikkal, üvegfestéseikkel és szobraikkal. Az idei év első kiállítását Dr. Vida János, a MAIT tiszteletbeli elnöke nyitotta meg, majd bemutatta az alkotókat. Kolozs József Sándor festményeit és szobrait, Ötvös Károlyné üvegfestéseit, Mohácsy Donáth Csaba fotóit, Mohácsi Józsefné Zsóka festményeit és grafikáit, Vargáné Mohácsi Kinga festményeit és grafikáit, valamint Majorváry Szabó Sándor festményeit állította ki.

A rendezvényt kisebb vendéglátás zárta, amely lehetőséget adott ismerkedésre, kötetlen beszélgetésre az alkotók és a vendégek között.

A kiállítást január végéig tekinthették meg az érdeklődők.

A Tompa Mihály Könyvtárban egy hónappal később, 2011. február 10-én 15 órakor került bemutatásra a „Megbecsült múlt” HAT-MAIT antológia. Az irodalmi délutánon a kötetből válogatott versekből, prózákból adott ízelítőt Bari Gábor, Dr. Vida János és Leskó Imre színvonalas előadásával. Dr. Vida János énekeivel jó hangulatot teremtett a családi légkörben.

A rendezvényt Tompa Mihály „A golyához” című versével zárták, emlékezve a házigazda könyvtár névadó költőjére.

Nagy érdeklődéssel várjuk a következő hasonló rendezvényt.

Leányvári Szabó Andrienn

Fotók: LSzA és MSzS

Látogatóban

Megdöbentő hírt kellett közölnöm a HAT és MAIT vezetőivel 2011. január második hetében. A cserépfalui születésű, de Tarcalon élő Rambács Istvánné alkotótársunkat otthoni baleset érte, aminek sajnálatos következményei lettek. A mindnyájunk számára kedves alkotótársunk, Juliska, balesete miatt, átmenetileg ápolásra szorul.

Református Gyülekezetében is megbecsült nőtestvérüket szomszédasszonyai igyekeztek ellátni, amikor a kórházból kiadták „házi ápolásra”, mert leánya nem Tarcalon él, családját, munkahelyét nem hagyhatta ott a mai világban. A szomszédi jóakarát kevésnek bizonyult.

Kovács Attila nagytiszteletű úr intézkedésére volt szükség. Juliska így került sürgősen az Erdőbényén működő Református Szeretetházba – átmenetileg.

Amikor Szervezeteink vezetőit tájékoztattam az eseményről, azonnal döntöttek, meg kell látogatni Erdőbényén Juliskát.

A találkozás

Dr. Gaál Ernő, Majorváry Szabó Sándor, Dr. Vida János, Bari Gábor és jómagam (Leskó Imre) január 19-én reggel Erdőbényére indultunk Juliskát meglátogatni, kellő előkészítés után. Az Intézetben tudtak szándékunkról, így semmi váratlan epizód nem keresztezte küldetésünket. A „navigálás” az én feladatomban lett, mert társaságunk egyik-másik tagja akkor léphetett a Világörökség e nevezetes Tokaji Borvidék településére. (Az Önkéntes Tűzoltó Fúvós Zenekar fogadásunkra történő kirendelésétől az Államkassza indokolatlan megterhelésének elkerülése ürügyén eltekintettünk.)

Az Intézetben készségesen álltak rendelkezésünkre. Egy szalonba kísérték Juliskát, ahol egy ovális, antik asztal ültünk körül. Juliska járókerettel, önállóan, de felügyelet mellett érkezett körünkbe. A kölcsönös üdvözlés során ajándékot kapott tőlünk a meglátogatott alkotótársunk. Derűs, gátlásoktól mentes beszélgetés kezdődött, aminek a lényege: a hogyan tovább! Juliska derülátó, terveiről beszélt, átadott egy nyomtatott egyházi kiadványt, amiből Bari Gábor barátunk felolvasta Rambács Istvánné „Szent Karácsony” c. versét. Hangulatot befolyásoló témákat nem erőltettünk, mert láttuk a bizakodást Juliska arcán. Bari Gábor meg is jegyezte: Juliska testi gyengeségét a lelki ereje pótolja, ami átsegítheti nehéz helyzetén.

Az Intézetről: a múlt század eleji létesítmény betölti rendeltetését. A bentlakók ellátása zavartalan. A személyzet intelligens, segítőkész, figyelmes és mérsékletes. Kávával kínáltak volna, de elnézést kértünk, nem akartuk munkájukban feltartani őket. Nagyon megköszöntük szolgálatkészségüket.

Búcsúzáskor további eredményes munkát kívántunk a Szeretetház személyzetének.

Hazafelé menet, Tarcalon kitessekeltem a társaságot „szorult helyzetéből”, (öten voltunk egy normál Suzukiban) és betessékeltem az elhagyatottnak épp nem nevezhető pince előtérbe. Boraim szerény választékából kínáltam jó szívvel.

Szerény borkóstolás közben egyetértettünk abban, hogy helyesen cselekedtünk, amikor meglátogattuk Rambács Istvánnét, mert arcáról leolvasható volt, számíthat ránk és mi is számítunk Rá, aki amellet, hogy nagy érdeme, amiért 2007-ben a majdnem válságos helyzetbe került Alkotótáborunkat „Isten kezébe ajánlotta!” A templom falai közt kapott menedéket Gálaműsorunk, a Gyülekezeti Házban Képzőművészeti kiállításunk. Mi viszonzásul alkotóműhelyünkben segítettük alkotói kibontakozását.

Fotó a látogatásról (Fotó: MSzS)

Leskó Imre

Kiállítás is irodalmi est a Gondozó Központban

A kiállítást Dr. Horváth Imre úr az Iránytű Zrt. Elnök-vezérigazgatója nyitotta meg, majd Dr. Gonda Gábor országgyűlési képviselő úr beszéde következett. Ezután Krajnyák Margit regionális igazgató következett. Ezt követte Ruschuné Lukács Hajnalka bemutató beszéde, a számú Gondozási Központ megbízott igazgatójaként.

Ünnepi beszéde után Jómagam léptem színre, mint a műsor házigazdája, és szóvivő konferansziéja. Egyenként bemutattam a stábot: elsőként a MAIT elnökét: Majorváry Szabó Sándor urat, a MAIT tiszteletbeli elnökét: Dr. Vida János urat, a MAIT alkotóműhely-vezetőjét, drága édesanyámat Mohácsi Józsefné Zsókát. Ezt követte Dr. Vida János operett részletek című énekegyvelege. Ezután Jómagam adtam elő saját elgondolkodtató szerzeményemet, művem. Ezután Mohácsi Józsefné Zsóka „Felszedett morzsák” című prózája következett, amely megdöbbsentette a nagyérdeműt. Ezután Vargáné Mohácsi Kinga „Macskazene” című verse következett, majd „Egy nyugdíjas panasza” című versét vastapssal jutalmazta a tisztelt nagyérdemű. Ezután következett drága édesanyám Mohácsi Józsefné Zsóka „Üzenet a férfiaknak” című elgondolkoztatásra készítő verse, majd a műsort Dr. Vida János operett részletei zárták mély bariton hangjával.

A finálét a stáb teljes csapata egyhangúlag énekelte, címe: „Nyugdíjas induló”. Ez is osztatlan sikert aratott.

Ezután következett az alkotóművészek műveinek a megtekintése: Jómagam Andrew Lloyd Webber „Az operaház fantomja” című mjuzikelről készült fotóimmal mutatkoztam be a tisztelt nagyérdeműnek. Műveim éveken át készültek, és Budapesten a Madách Színház előterében is bemutatásra kerültek. Drága édesanyám többszörösen zsűrizett olajfestményeit is megtekinthette a tisztelt nagyérdemű. Gyermekkorra óta fest, Kunt Ernő tanítványa volt.

Tájképfestészete csodálatos színvilágot tükröz. Olajfestményei gyönyörűek. Nővérem Kinga grafikáival, rajzaival mutatkozott be. Végül, de nem utolsó sorban Ötvös Károlyné üvegfestéseivel kápráztatta el a kedves vendégeket. A kiállítást 58 ember látta egyidőben.

Ezután vendéglátás következett, hidegtálakkal és üdítőkkel.

Remélem mindenkinek tetszett a rendezvény!

Mohácsy Donáth Csaba

A MAIT sajtóreferense

Fotó a rendezvényről (Fotó: MSzS)

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Rambács Istvánné: Szent Karácsony

Szent Karácsony ünnepén,
 Eljöttünk mi hozzád,
 Hogy dicsérjünk Téged.
 Betlehemnek városában,
 Istállónak jászolában,
 Kis Jézuska született,
 Szent Karácsony éjjelén.
 Gyermekeknek és idősnek,
 Gazdagnak és szegénynek,
 Mert legnagyobb a szeretet,
 Amit adhatunk az emberiségnek.
 Betlehemi csillag fénye,
 Meghozta a kegyelmet,
 A földön minden embernek,
 Szent karácsony éjjelén.
 Csoda várás idején,
 Zúgó harang szava,
 Fenyőfa illata,
 Téged tisztel minden,
 Istennek Szent Fia.

*Simon M. Veronika festménye**Szegő András: Égnek a gyertyák*

Égnek az adventi gyertyák.
 Gyönyörű mindnek a fénye.
 Lobogva égfelé száll most
 Millió lélek reménye.

Kisdéd születését várjuk.
 Útban van, közel az idő.
 Hívó és hitetlen várja:
 Jönne már, lássuk, hogy ki Ő.

Elfáradt szemű emberek
 Készülnek, lesik a csodát.
 Áhítat él a szívekben.
 Várják a béke angyalát.

Felnőtt és gyermek várja Őt,
 Mindenki valamit remél.
 Egyiknek csillogó fenyő.
 Másiknak foszlós lágy kenyér.

Munkát kívánna, kinek nincs.
 Fedelet a hajléktalan.
 Békét, hol fegyverek szólnak.
 Van olyan is, ki gondtalan.

A templomok hűvösében
 Békéért zeng az orgona.
 Fogynak az adventi gyertyák.
 Jöhet a béke angyala.

Sélley Attila: Március volt!

Égtek a kis rőzsetüzek,
Szívek melege éltetett.
Új eszmét hozott az éledő szél,
A márciusi szél.

Zászlót bontott a Magyar,
Piros, fehér, zöld egyet akar.
Lengjen a zászlónk a szélben
S higgyünk egymás szívében.

Nem kell más csak a szívetek,
A szabadságban higgyetek.
Zengjen fületekben egy dal:
Talpra Magyar!

Éledjen a Kossuth szórta szép vetés,
Fogjuk egymás kezét,
Béke legyen kis hazánk felett,
Jöjjön a dicső kikelet.

Most segítsd meg én Istenem
Magyar Nemzetem!
Fogd meg a világban szétszórt
Magyarok kezét.

Nyisd fel bekötött szemét,
Hogy lássa tisztán
Azt a sok-sok sebet,
Mit ön önmaga testén égetett.

Kiáltsuk világgá hangosan,
Hogy a vert Magyar
Valamit nagyon hisz,
Valamit nagyon akar!

Szép március hozd az új szelet.
Kéz a kézben együtt a Magyar
Világra szóló ünnepet akar.
Szép március hozd az új szelet!

Barna András festménye

Tamás István: Húsvét reggelén

Légy erős, ha Jézust halni látod,
Ő is arra biztat, szeresd a világot!
Szeresd a hazádat, a büszke népedet,
Árpád szentvére, az úrból vétetett!

Iszol, vagy eszel, gondolj a szegényre,
szánj időt mindig a koldus éhezőkre.
Húsvét reggelén, ragyogjon rád a fény,
igyál egy pohárral a Magyar Nemzetért!

Bari Gábor: Dal, a csatornán túl

Berecki-csatorna oldalán
tavasz-reggeleken dalolt a pásztorlány.
Zagyvaságként hatott akkor az a nóta,
szlovák nyelven hangzott, tudom már azóta.

Éreztem, furcsaság fülemnek a másnyelv,
kedves, szép dallama, ott mégis reám lelt.
Övé volt a dús hang, mint templomi harang
hangját csak hallgattam, míg távol elhaladt.

Gyűlöltém a szót, de vágytam a dalolót,
akit ifjúságom oly sokszor álmodott.
Gyakorta hallgattam, nagy-nagy áhítattal,
határt is sértettem, dacos indulattal...

Túlhan, a csatornán, néma már a tájék.
Időnk, s a magyar lány eltűnt, mint az árnyék.
Unokák dalát sem hallja már fűzfa-lomb,
míg Ő rám nevetett, gyűlöltém Trianont.

Félelem falai, régen leomoltak.
Bimbózó szerelmek, holtjaikba holtak.
Berecki-csatornán, az a hang nem cseng rég.
Fájó gyönyörökre hull, hull a feledés.

Hornok Magdolna festménye

Leányvári Szabó Adrienn: Szerelmed tengerén

Sziklás partok mentén lépkedek,
Szilaj hullámok nyaldossák lábamat,
Piciny homokszemcsék
Simogatják meztelen talpamat.
Hiányod fájdalma szívembe mar...

Vágyom szemeid kékjét,
Szerelmes csókjaid,
Karod forró ölelését,
A melegséget, mely bensődből fakad.
Hiányod fájdalma szívembe mar...

Mágnesként vonz szenvedélyed,
Hol gyengéd, hol őrült éjszakáink tüze elvakít.
Szomjazom ki nem mondott szavaidra,
Minden percre, mit veled tölthetek.
Hiányod fájdalma szívembe mar...

Szerelmed kikötőjében lehorgonyoznék,
Meggihennék múltam kínjain...
Hol a végtelennek tűnő örök habok
Lágyan ringatják közös hajónk.
Hiányod fájdalma szívembe mar...

Majorváry Szabó Sándor: Angyalként szállsz

Angyalként szállsz tova
dideregve összebújó vörös
rózsák bársonyos szirmain,
incselkedve csókot dobsz,
elvarázsolva tekintetteddel
napsugarak szórják szívembe
nyíladozó szerelmed.

Sivatagként szomjazom ajkaid,
zöld szemeidnek titkait,
emészt a féktelen vágy,
rohannak múltba a pillanatok,
elveszve a mámorító
tüzes csókok máglyáin
látom izzó tested
elaléltan úszni a forró
kék végtelen tengerében.

Z. Farkas Erzsébet: Életsebek

„Észre sem veszem, hogy megyek, haladok az életben,
mert nem az út nehéz, hanem nehézség maga az út.”
(Tolvaly Ferenc)

Láthatatlan cél sodorta úton haladok
a levegő nyirkos maró hideg
magas hegyek között sűrű az erdő
hangtalanul sötét és rémisztő
fáradhatatlanul megyek, botorkálok.

A sűrű köd árnyékként imbolyog
fátylán át irányt mutat: itt vagyok
fény sugar kibújik fagyos utam könnyül
a metszön fújó hideg szél enyhül
csodálkozom s remegve megállok.

A tisztásnál kristály-patak folydogál
széjjel nézek vajon kit s mit keresek
talán megtalálom, talán észreveszem?

Árnyékod mögött láz fogja át testem
Hittel vezet. Odavezet, ahol nincsenek sebek.
Életsebek.

Kolozs József Sándor festménye

Leskó Imre: Értelmezés

*„Dolgos kezed alatt
Feszült hordókon a ráf”
(idézet egy alkotótárs „Nagyapó” c. verséből)*

Csikorgó a kerék, lötyögős a RÁFJA,
Nagy hordó nyomását, csak az ABRONCS állja
A kocsist környékez nyugtalanság és frász,
Míg lyukas zsebében pipáért kotorász.

Szekérkeréknek is, búcsút int a ráfja.
Egyik-másik roncsabb, fészkes fene bánja.
Lógós a küllő is, akár a szuvas fog,
Idő vasfogának, türelme is elfogy.

Esedékes lenne, némi ráfordítás,
Nem éri meg mégse, újabroncsosítás.
Keréktapra RÁF kell, fogja össze körbe,
Az ABRONCS a hordót, ha már bor van benne!

Ne tévesszük össze, szezont a fazonnal,
Lényegre tapintok, keményen, azonnal!
Hordó körül ABRONCS, kerék körül a RÁF,
Nem hullának szét, mint Trianontól Hazánk.

Simon M. Veronika festménye

*Szádváry Margit: Évfordulóra
/200 éve született Liszt Ferenc/*

„Hirhedett zenésze a világnak”,
ma már bizony pejoratív a szó,
mit Vörösmarty terád aggatott,
virtuóz kezű zongorista,
kinek egész Európa tapsolt,
s mágnás nők heverték lábai előtt,
új ember volt ő, az első világsztár.
Magyarul nem beszélt, bár szülőhelye
Doborján volt /akkor még magyar/,
magyar útlevéllel járta a világot,
de német nyelvű anya ringatta,
s apja francia műveltséggel
pallérozta a felnövő zsenit,
de szíve magyar volt,
magyar motívumokkal
szólalnak meg rapszódái,
s tíz koncert busás bevételét
adta az árvíz sújtotta pesti népnek.
„Hangok nagy tanára” volt ő,
zseniális muzsikusz, koncertek királya,
kis hazánk nagy fia.
Zeneakadémiánk viseli nevét.

Szalay Anikó: Anyanyelv

Csobogó patak víg zenéje!
Tőled mámorittas emberek
szédült boldogságba térnek.
Miénk vagy édes anyanyelv!

Különleges, ritka szép virág,
Növő erő, tág ismeretlen,
Egyszerű, bölcs kitérkezés
naptűz mosdatta ereinkben.

Estszállal vart rezgő sötétben
zörrenő homályos üvegablakok
petróleumfényétől üzve
szélben gyötrődő halk jajok.

Alpoktól Kárpátokig ringó
bölcső! Dalos mesélők ajkán
titkos mosollyal ízlelt a szó,
hol altatót dúdolnak dajkák!

Kimondott lobbanó gondolat,
Betűzött szavak, hangos imák
– alázattal. Ó, élni akarj,
ápolást várj, tiszta ragyogást!

Drága gyémánt, ez minden kincsünk,
álomtavas, könnyes szerelem!
Gondidőkben is benned hinnünk
kell, hogy értéked örök legyen!

Szemán Erzsébet: Mustármag

Fogam lenyomatot hagy
kedvesem karján, vérét,
szájamon elmaszatólom.
Kutyánk a Whisky tavasszal

megharapott, s a pánik
görcsbe rántja gyomrom.
Olvasom a leletet: hathetes
terhes. Fordulok körbe és

velem a világ, lányos éneket
kígyóbőrként levedlem. Régi
önmagam nem találok. Kezem

lapos hasamra csúsztatom.
Általad a titok édes teherré válik.
Méhembe a mustármag megfogant.

T. Fiser Ildikó: Te vagy...

Te vagy a Múlt
emlékkövekkel válladon
Te vagy a Jelen
tiéd az öröm és a fájdalom
Te vagy a Jövő
melynek útját szántja a remény
s Te magad vagy
az álmaidba látó ébredés

Te vagy az Élet
melynek magját újra és újra elveted
Te vagy az Alkotás
melynek minden percét élvezed
Te vagy a Sír
mely békés nyughelyed az idő tengerén
s Te magad vagy a Halál
mely megállít az emlékezés peremén

Kisgyőry Szabó Zsolt: Íriszi Csókjaid

nyíló szempár pillangó-
köntösén kéklesz mint Írisz
nektár-könnyeit illanó
szószírom vagy Amarillisz

vérző kelyhe költői lant-
szál száll múzsai csókokon
szivárvány-szemedbe villant
fénycsepp folyik le arcodon

égve tovatűnő Tisza-
virág tündér-táncát sírom
ajkadra csókomat írom

illatod vizébe issza
szerelmed szívedből vissza-
kéklik viruló Nőszírom

Sélléy Attila fotója

Demény Zita: Megjöttek a gólyák

Megjöttek a gólyák
messzi Afrikából
nehéz útjukon nagyon
elfáradtak.
A réten is óvatosan
járnak,
hosszú lábuk alatt
a fűszálak is táncot járnak.

Új fészket raknak,
kelepelnek
egymást hívogatva.

S a békák között,
nagy a riadalom,
finom falat a békacomb.

Kissné Tünde: Elrejtve

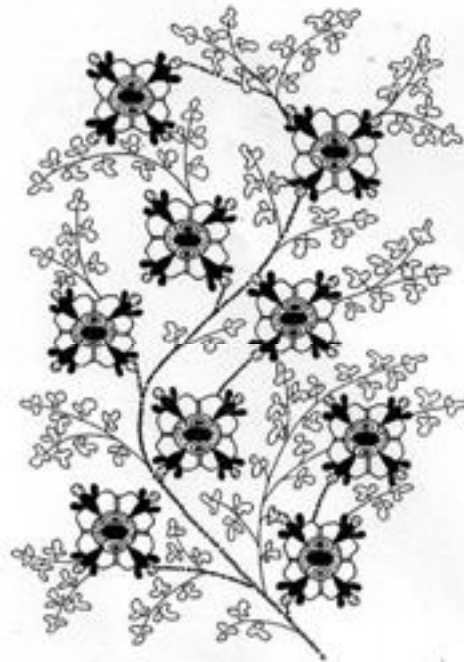
Ne legyen arcom, és
ne legyen nevem sem.
Benned legyek porszem,
dicső szent Kezedben.
Ne legyen fülem, és
ne legyen se hangom,
szám is néma legyen,
ha nem Hangodat hallom.
Ne legyen alakom, és
ne legyen színem sem.
Mint a szél úgy legyek,
csak eszköz a Kezedben!
Ne legyek kerítés, és
ne legyek se cölöp.
Benned híd lehessen,
az átkelők között.

L. Gál Mária: Álmatlanul

Néha fáj a napok gyötrelmes kínja,
Epedve várom az éjt, mely
sötét fátyolát bontja.
Várom sokszor, de hiába várom
semmit nem ér, ha nem jön a
szemre a pihentető álom.

Tengernyi dolog zaklat, bánt ébren
áradattá duzzad a csillagtalán éjben.
Ilyenkor bánom, ha megjön
az ébenszínű éj,
nyugtalanul, álmatlanul vergődöm,
napi gondjaimon gyötrődöm.

Ringass el álom, jöjj pillészárnyon
simogasd fáradt szemeimet.
Csitíts el halkán zengő
andalító dallamban.
Mutass utat, mutass előre
lebbentsd fátyladat a fekete éjbe!

L. Gál Mária mandalája

Deák László: Köszönöm Gizácska

Nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy felhívjalak e most téged,
 De úgy gondoltam, a bizonytalanságtól rosszabb semmi nem lehet.
 Bevallom, kicsit félve emeltem fel a telefonkagylót és tárcsáztam,
 Légy bátor, most már nincs vissza út, kicsörög a telefonod általam.
 Féltem nem e fogsz az életed vérszívó kullancsának tartani engem,
 S reméltem bizakodva, hogy nem fogsz lerázni szépen, illedelmesen.
 Szerencsére nem így történt, s átadhattam szüli napi ajándékom,
 Bár nem volt mesebeli nagy kincs s holmi értékes drága ékes lom.
 Szerény aranyozott kékköves fülbevaló s egy kevés édesség,
 Egy versecske és egy rózsaszál, kertünk ékessége, szépség.
 Boldog voltam, hogy ajándékomat mosolyogva elfogadtad,
 S láthatatlanul örült szívem, szárnyalt repdesett nagyokat.

Mekkora hihetetlen óriás szerelem kötött engem a nevedhez,
 Még ma is, ha látlak szívem nagyot dobban, s Téged így jelez.
 S az a két drága puszi, amit arcomra adtál búsúzóul nekem,
 Nagy meglepetés volt, s van most már egy gyönyörű emlékem.
 Jó volt Veled, köszönök mindent, a szavaidat s a pillantásaidat is,
 Azt a napfényes csodás órát, mely oly hamar elszállt, vagy nem is.

Kossárik Nándor: Akarlak téged

Mint illatos virágnak kell
 a drága éji bájital.
 Úgy kellesz nékem éltednek
 ezernyi tarka bájival.

Mert mindörökre bennem élsz,
 s én örökre benned élek.
 Mert testemben Te vagy a szív,
 s én testedben vagyok lélek.

Mert a búd szívemnek búja,
 s örömöm a Te kacajod.
 Mert mit mondok, s amit teszek
 mind Te mondod, Te akarod.

Hát kellesz! Szíveddel, melyben
 hű szerelmed tüzét éged.
 S hév tüzelte tiszta vággyal
 Örökre akarlak Téged!!!

K. Fekete István: Álmaimban mindig várlak

Álmaimban mindig várlak.
Nem látlak, s mégis csodállak.
Egy pillanat, mely megkapó,
Mi egy versben el nem mondható,
Mi örök, s mégis múlandó,
A csókod íze ajkamon.
Már nem viszek virágot,
Mely valaha arcodra csalt mosolyt.
Hervadnak a tegnapok,
S reményt keltőek a holnapok,
Pedig felőled hírt sem kapok.
Hideget lehel a Hold.
Még mindig úgy ragyognak a csillagok,
Mint szerelmes éjszakáinkon.
De már az emlék is kopott,
Jönnek új és új napok,
Szelek szárnyán születnek új dalok,
Csak a mi szerelmünk halott.
Álmaimban mindig várlak.
Nem látlak, s mégis csodállak.

Gaál Ernő: Álmomban

Álmomban fa voltam ablakaid előtt,
Erős törzsű, kemény.
Testemmel védtelek, hogy meg ne csalhasson
A százarcú remény.

Árnyamat hűsítőn lényedre takartam,
Őrt álltam idekinn.
Andalító csábos zenéket zizegtek
Rezgő leveleim.

Szemhéjad fonákján Szédelgő mosolygott,
Meg akart ölelni.
Harcra kelt féltékeny énem a Csábító
Csókjától menteni.

Viaskodtam vele s magammal ugyanúgy,
Éretted virágom.
Ádáz csata közben észre sem vettem, hogy
Véget ért az álom.

Te az éjt feledve felültél szelíden,
S ábrándozó szemmel
Találgattad, milyen örömet hoz majd a
Kócos hajú reggel.

Magam pedig immár éber részegségben,
Nem vártam csodára.
Számolatlan csókot halmoztam ragyogó
Szerelmes orcádra.

Lukácsné Sz. Emma: „Tiszavirág”

Az életünk egy tiszavirág élete
Jövünk – élünk – öregszünk
Elmegyünk –
Nem gondoljuk, hogy kevés az idejünk
Igen kevés –
Mire észreveszed, elmegy fejed fölött
az életed –
Mit tettél – miért tetted, ezt te sem tudod
Vagy talán késő, amikor már
ki sem javíthatod!
Legyen minden napod szeretet és béke
Ha ez úgy leszen, nyugodtan mész el!
Mindig kerested a megbékélést
Nem volt aki kezét nyújtsa ki feléd
Aki ezt nem tette
Élete végéig bánni fogja nagyon
Amikor rájön már késő lesz talán
Csak fejfádra teszi le egy szál virágját!
Ne tudja meg soha mennyit szenvedett
Az aki életet adott gyarló életének!
Ha letép egy szál virágot jusson eszébe az
kit valaha imádott!

Mohácsi Józsefné Zsóka: Elgondolkoztató

35 év után haza indultam külföldről Magyarországra. Már alig vártam, hogy átlépjem a határt. Végre nagy sokára megérkeztem Budapestre.

Egy rövid pihenés után indultam Zemplén felé korán reggel. Az ég alja vöröses sárgás, lilás színű volt. Sajnos ez a festői látvány nem sokáig tartott, – Mint a hajnali pír – Istennője gondoltam, úgy tündökölt.

Eszembe jutott, hogy gyerekkoromban is volt egy szép látványom, ahogy iskolából mentem haza, a nagy hátitáskával, körülbelül ötödikes fiúcska lehettem.

Egyszer hazafelé benéztem egy ritkás magas léckerítésen, csodás látvány: óriási zöld füves vad virágos kert volt. A közepén óriás magas beton feszület ill. kereszt a talpazatán, sok piros muskátli, Hátul volt egy kicsi fehérre meszelt házikó, piros cserepes háztetővel, és az ablak párkányon piros muskátli. A szép látvány mosolyt csalt az orcámra akaratlanul is. A házikó ajtaja előtt egy öreg néni üldögélt. Kifakult rojtos kendőben. Az öreg néni ölében egy vaskos Biblia és becsukott szemmel, halk mormolással imádkozott.

Néztem, néztem szájtátva talán órákig is. Mit tud ennyit imádkozni? Gondoltam és másnap megálltam, hogy újból megcsodáljam a szép emlékem, ami akkor annyira lenyűgözött, hogy elfelejtkeztem az időről Iskolából hazamenet, és otthon jól összeszidtak, hogy hol csavarogtam. Hát ennek már 35 éve, mert külföldre kerültem dolgozni, mint vezető főmérnök Jénában és most hazafelé nem tudtam ellenállni, hogy meg ne nézzem a szép emlékem, bár mennyire siettem. Nagy kerülőt kellett megtenni ezért. Hirtelen eszembe jutott a pókember mondása a filmen. Péter Parkernek nagybátya Ben nem is gondolta, hogy unokaöccse milyen magas rangú ember lett, ahogy Ő mondta – a hatalom milyen nagy felelősséggel és idővel jár; hiszen egy perce nincs. –

Amikor közeledtem a házikóhoz, valami izgalom fogott el, hogy újból láthatom szép emlékeimet. De a régi varázs megtört. A zöld füves nagy udvar a kicsi fehérre meszelt piros tetős szép házikó eltűnt, keserűen meredten néztem a helyét. Helyette nagy parlag, tátongó gödrök, buckák, szemét és szemet mindenfelé.

Valami keserű szomorúság fogott el a látvány hatására, ahogy körülnéztem, mégis megörültem, mert egy valami ugyan megmaradt változatlanul. A feszület a sok piros muskátli a párkány részen előttem ez csodálatosan valóra vált. Kiszálltam a kocsiból, és megálltam a kereszt előtt. Akkor nem értettem, hogy mit mormolt annyit az öreg néni ima közben. De azóta valamit megtanultam a 35 év alatt, ugyan én is megjártam a hadak útját. Megtudtam, hogy mit jelent a kereszt előtt alázatosan meghajolni, mert személyesen én is találkoztam Jézus Krisztussal. Most már tudom, hogy Ő a megváltó Jézus Krisztusom, akit az én bűneimért is megfeszítettek egy ormótlan kereszten.

Megtanultam, milyen magas rangom van. Bárki legyen Isten előtt, a kereszt alatt egy porszem, mint én is vagyok.

Gyerekkoromban ilyen nyomot hagyott bennem, a szájtátva megcsodált öreg néni imája. Most már én is feltudok nézni a keresztre és elmondani egy imát, – igen – most már tudom, hogy az ima hatalma, akkor is tud segíteni, mikor már semmi nem segít rajtunk. Már világosságban élek én is. Köszönöm Uram neked!

Popity Vargáné Mohácsi Kinga: A gyerekek lelki tragédiái

Diákként is, s mint gyakorló pedagógusként is tudtam, hogy a gyerekek kedvenc órája az osztályfőnöki óra. A harmadikos-negyedikes korú gyerekek még őszinték, jobban, bátrabban megnyílnak a szeretett osztályfőnökük előtt, míg egy felsős gyerek már kevésbé mer elmondani bizonyos dolgokat.

Néhány osztályfőnöki órán a családról beszélgettünk, a gyerekek, szülők, nagyszülők viszonyairól, a családban elfoglalt helyükről. Különösen iskolaotthonos napokon szeretünk ilyen témákkal foglalkozni, mikor a beszélgetéseket délután is lehetett folytatni. Ilyenkor értheti meg egy figyelő pedagógus miért esik vissza a tanulásban. Az otthoni környezeti problémák sokat ronthatnak, vagy javíthatnak a gyerek tanulásában, személyiségének formálásában. Persze egy jó pedagógus ilyenkor fáradságot nem kímélve elmegy családlátogatásra is a gyerek érdekében. Sokszor ilyenkor döbbsentem rá, hogy miért is olyan a gyerek amilyen.

Morzsák az osztályomból:

Az egyik kisfiú állandóan tiszteletlen, szemtelen volt a felnőttekkel, különösen az idősekkel. Amikor meglátogattam őket, a szülők kedvesen betessékeltek a „tisza szobába” – ahová csak házi papucsban lehetett bemenni még a vendégeknek is. A gyerekek nem mehettek be oda csak a különleges vendégek. Az idős botos nagymama, aki hátul egy kis szobában lakott, a csengő hangjára elősántikált megnézni, hátha őt keresi a szomszédból a barátnője. Félénken kapaszkodott fel a lépcsőn a nagy házba, hogy megnézze az érkezőt, ám mire benézhetett volna, a lánya rácsapta az előszoba ajtót mérgesen rákiáltva az öreg nénikére: „Maga mama csak maradjon odakinn a lakásában, ne koszoljon nekem itt semmit össze a mocskos ruhájával, mert még bűdös lesz a szép szobám magától, s vehetem megint a gumikesztyűt és hypót, hogy kitakarítsak!”

A megdöbbenéstől néhány percig szólni sem tudtam és én szégyelltem magam a fiatalasszony helyett. Az osztályfőnöki órán a kisfiú elárulta, hogy ők is, mint gyerekek csak az udvaron, vagy a gyerekszobában lehetnek egész nap. S anya mindig kiabál mamával, hogy „be ne merje tenni a lábát az ő házukba, mert bűdös, és ne rontsa itt a levegőt.”

Egy másik kislány elmondta: mi Mamához költöztünk mikor nagyapa meghalt. De az én anyukám se szereti szegény Mamit. Állandóan megveri, meg a hajánál fogva cibálja ha nem csinálja azt amit anya mond neki. Éppen úgy mint engem, ha rossz vagyok. Sokszor bezárja a szobájába, vagy nem ad neki enni napokig, én szoktam eldugni az enyémből ha anya nem veszi észre, hogy szegény Mami is egyen valamit. „Már alig várjuk, hogy elpatkoljon.” – Szokták neki mondani apával együtt.

Mi meg állandóan aputól rettegünk, ha jön haza – mesélte szomorúan egy másik kislány. Örökké be van rúgva, ordít, veszekszik. Szegény anya fáradtan, betegen kimosta kézzel a sok ágyneműt meg ruhákat, mert apu eladta a mosógépet, hogy legyen pénze pálinkára. Kiteregette a ruhákat az udvaron a spárgára, mert már végre nem esett az eső, de még mindig sár volt és pocsolya kint mindenhol. Tessék elképzelni tanító néni apa hazajött berúgva, és amiért anyu nem adott neki pénzt, a spárgát darabokra levágta, s az összes szépen kimosott tiszta ruha mind lesett a pocsolyába. Szegény anyukám zokogott órákig, apu meg hangosan röhögött rajta, hogy újból kell kezdenie mindent. Ha nagyobb leszek meg fogom védeni tőle anyukámat!

Minket meg mindig baltával üldöz részegen apa. A húgommal meg az anyucival mindig menekülnünk kell a szomszédokhoz, mikor pénzhez jut. Mindig azt ordítja, hogy a falhoz csap bennünket a lábunknál fogva, ha még egyszer megmukkanunk, vagy belénk vágja a kést. Nem szeretem az aput, mert mindig félünk tőle mind a hárman – mondta sírva a kislány. Ha részegen hazajön és mi otthon vagyunk, mindent a földhöz vág, vagy a falhoz csapja a tányérokat, poharakat, vagy ami a kezébe kerül – panaszkodta sírva.

Én sem szeretek otthon lenni csak egyedül – mesélte a másik kislány. Van egy nővérem, meg egy elkényeztetett kisöcsém, akinek mindent szabad. Mi mindig veszekszünk, kiabálunk. Ha rosszat csinálunk mindig én kapok ki vesszővel. A nővérem nagylány, felsős, az öcsém kicsi nagycsoportos óvodás, és mindig nekem kéne jónak lenni anyuék szerint. Ezért mindig engem vernek meg ha veszekszünk, anyuék is, és a testvéreim is. S közben ők meg ketten kiröhögnek a hátam mögött ha kikapok. Legszívesebben elszöknék otthonról, de nagyiek nagyon messze laknak innen és nincs hova menjek – sírta keservesen a hurkákat mutatva a karján és a lábán. De szerencsére az ilyen és ezekhez hasonlító történetek csak kirívó esetek. Sok gyerek boldogan számol be a közös tanulásról, a közös ebédekről, kirándulásokról, a nagyszülőkkel való nyaralásról.

Egy református pap iker kislányai elmondták, hogy ők tízen vannak testvérek, öt fiú, öt lány, s köztük egy fogyatékos kislány is, aki tolókocsi. S ők mennyire szeretik egymást, mindig együtt énekelnek, közösen imádkoznak evés előtt, reggel meg este. Apu mindig mesél nekik a Bibliából. Ő nagyon szeret abban a családban élni. Bárcsak minden családban ilyen szeretet és béke lenne! Sokkal boldogabb lenne minden felnőtt és gyerek!

Gál Halász Anna: Huncutfelhők

A tiszta kék égbolton egyetlen felhő sem akadályozta a júliusi Nap sugarainak útját, amely olyan bőséggel áradt a Földre, hogy izzadságcseppeket rajzolt a szabadban járókelők homlokára.

Itt a Balaton partján könnyebb elviselni a hőséget, mert egy pancsolás a kellemesen meleg vízben, és már jól érzi magát a nyaraló.

A négyéves Csongi és a család már nem először töltik a nyarat a Balatonon. Itt nemcsak fürödni, napozni lehet, de ami még fontosabb, horgászni is. Apuka és a két nagyfiú most is a stégen horgásznak. Ha melegük támad, úsznak egyet a kellemes vízben.

Csongi most inkább a játszóteret választotta. Így anyuka a játszótér szélén egy hűvösben lévő padon talált menedéket a hőség elől, onnan figyelte a gyereket, aki egyedül hintázott.

– Juj, de meleg van, anya! – kiáltott Csongi hintázás közben.

– Most nyáron ennek van itt az ideje, kisfiam, de ha leszállsz a hintáról, már is lent leszünk a parton, és zsupsz, beugrunk a vízbe. Gyere! – nyújtotta felé a kezét az édesanyja.

– Akkor nagyon siessünk, anya! – döntötte el hirtelen a gyerek. Leugrott a hintáról, és már oda is szaladt hozzá.

Az egész délelőtt fürdőzéssel és napozással telt.

Az édesanyja a gumimatracon napfürdőzött, Csongi a vízből szedett kavicsokkal játszott mellette, miközben mondókákat mondogatott.

„Breki béka ül a vízen,
tavi rózsza levelén.
Vígan libeg, csónakázik,
ott a vízen nagylegény.

Amint kiér a vízpartra,
nem lesz bátor a Breki.
Hosszú lábú gólya lépdel,
attól fél, hogy megeszi.”

Csongi az a kisfiú, aki soha nem unatkozik. Mindig talál magának újabb és újabb játékot, amivel elfoglalja magát. Igaz, ezek az ötletek nem mindig találkoznak szülei elképzelésével, de ő nem az a gyerek, akit ez eltérítene szándékától. Élénk fantáziájával tud meglepetést szerezni, és ezzel próbára teszi az engedelmet.

De az sem veszi el kedvét, ha tilalommal találkozik, akkor más elfoglaltságot keres magának. Bár próbálgatja határait az engedelemnek, alapjában véve szófogadó kisfiú. Az édesanyja, a gumimatracról a szemét állandóan rajta tartja. Majd felnéz az égre, és gondterhelten megszólal:

– Jó lesz összeszedni a játékokat, kisfiam, mert nem sokára esni fog az eső.

– Miért? – nézett fel a gyerek is, kerekre nyitva nagy sötét szemét.

– Mert, látod, már gyülekeznek a felhők az égen.

Csongi ijedten megkérdezte:

– De anya, dörögni nem fog ugye?

– Még az is lehet, de hát az nem baj –, nyugtatta az édesanyja, megsimogatva a gyerek selymes sötét haját.

– De nekem baj, mert én attól félek! – kezdte a száját legörbíteni, riadt kis szeme könnybe lábadt.

– Na ne butáskodj kisfiam! Miért félnél a huncut felhők játékától? – mosolygott az édesanyja.

A kisfiú, meglepetten nézett rá.

– A huncut felhők játékától van a dörgés? – kérdezte csodálkozva.

– Igen, kisfiam! Te nem tudtad? Nézd, – mutatott az égre az édesanyja –, mennyi habos felhő gyülekezett már össze, és milyen sok sötét felhő is van közöttük. Amikor ez a sok felhő játékba kezd, előbb-utóbb, mint ti a játszótéren, összevesznek. Kergetőzés közben nagy dérrrel-dúrral összeütköznek. Akkor van aztán nagy szikrázás, hangzavar!

De ettől nem kell félni! – ölelte magához az egyre jobban megszeppent gyereket.

A kisfiú először hitetlenkedve nézett az édesanyjára, de amikor látta, hogy komolyan beszél, átölelte a nyakát, nagy puszit adott az arcára.

– Hát a huncut felhők játékától van a dörgés? – kérdezte újból, a maga meggyőzésére.

– Igen! – mosolygott az édesanyja.

– Akkor tényleg nem kell félni! – mondta megkönnyebbült sóhajtással a gyerek.

– Nem bizony, kisfiam!

– De jó! Akkor várjuk meg apáékat, és utána fussunk gyorsan haza, mielőtt bőrig ázunk! – ugrott nagyot a gumimatracon.

Csonginak, ezután amikor viharban villámlott, dörgött az ég, eszébe jutott, amit édesanyja mondott, és már csak azon gondolkodott, hogy a huncut felhők vajon min vesztek össze?

Amit a magyarokról mondtak...

IBN RUSZTA arab lexikografus és földrajzíró 930 táján írja

„A magyarok turk fajtájúak és vezérük húszezer lovassal vonul harcba... A magyarok országa bővelkedik fákból és vizekben. Sok szántóföldjük van... Ezek a magyarok szemrevaló és szép külsejű emberek, nagy testűek, vagyonosak és szembetűnően gazdagok, amit kereskedelmüknek köszönhetnek. Ruhájuk selyembrokátból való. Fegyvereik ezüsttel és arannyal vannak kiverve és gyönggyel berakottak.”

BÖLCS LEO bizánci császár (866-911)

„A magyarok a munkát, a fáradságot, az égető meleget, fagyot, a hideget, minden nélkülözést tűrnek. Szabadságkedvelők és pompakedvelők.”

LOTHARINGIAI REGINO apát Világkrónikájában (908) írta a magyarokról

„A fáradalmakban és harcokban edzettek, testi erejük mérhetetlen... karddal csak keveseket, de sok ezreket ölnek meg nyilakkal, amelyeket olyan ügyesen lőnek ki szarujajaikból, hogy lövéseik ellen aligha lehet védekezni... Természetük dölyfös, lázadó... természetüknél fogva hallgatók, készebbek a cselekvésre, mint a beszédre.”

FRULI BERENGAR (845-924) itáliai király (887-915), utolsó szent római császár (915-924) lombardiai követe a magyarokról 921-ben

„Gazdagságuk pazar és szembetűnő. Hatalmas sereget tudnak kiállítani! Kürtszóra indul fordul egész serege. Napokig lovagolnak váltó lovaikon. Ha megindulnak megmozdul ég és föld alattuk. Harciasságuk és bátorságuk egyedülálló. Nem félnek a haláltól! Mosolyogva halnak meg! Legyőzhetetlenek.”

MIHÁLY SZÍRIAI PÁTRIÁRKA (1196)

„A magyarok becsületesek, őszinték, életfenntartásukban okosak... nem szeretik a sok beszédet.”

Lengyel krónikás

„Kálmán saját korának valamennyi uralkodóját felülmúlta tudományával.”

Sankt Gallen-i Évkönyvekben (895-1060) EKKEHARD írja

„Nem emlékszem, hogy valaha is vidámabb embereket láttam volna a mi kolostorunkban, mint a magyarok. Ételt és italt ugyanis a legnagyobb bőséggel adtak...”

PRÁGAI KOZMA cseh püspök Könyves Kálmán idején Magyarországon tartózkodott. 1110-ben írja krónikájában

„A magyar király/nép hatalmas, kincsekben gazdag, háborúban diadalmaskodó s a föld bármely királyával képes szembeszállni”

GARDEZI perzsa író, 1050. körül

„A magyarok bátrak, jó kinézésűek, és tekintélyesek. Ruházatuk színes selyemszövetből készült, fegyverzetük ezüsttel bevont, fényt kedvelők.”

PIERE VIDAL provencei trubadur a XII. században járt Imre királyunk (1196-1204) udvarában és így írt hazánkról

„Hogy felvidítsam életemet, elmentem Magyarországra, a jó Imre királyhoz. Ott jó hajlékot találtam, becsületes, jólelkű barátokat és szolgákat.”

BERNARDUS I AYGLIER (1216-1282) francia születésű Monte Cassino-I apát (1263-1282) 1269-ben írja

„A magyar király hatalmas, amikor megindítja seregeit, északon, keleten mozdulni senki nem mer.”

II. PIUS pápa Hunyadi János seregének világjelentőségű nándorfehérvári diadal után (1456) írja III. Frigyes császárhoz küldött levelében

„Magyarország a kereszténység pajzsa és a nyugati civilizáció védője.”

CARDAILHAC JÁNOS alexandriai pátriárka így jellemezte Nagy Lajos magyar királyt (1342-1382), akit személyesen ismert

„Isten a tanúm, hogy nem ismerek oly nagy és hatalmas uralkodót, aki oly alázatosan és szerényen viselkednék, és becsülete megsértése nélkül annyira óhajtaná a közbékét és nyugalmat.”

II. MURAD szultán (1404-1451) kijelentette

„Aki elfoglalja Magyarországot, az ura az egész világnak.”

ENEAS SILVIO PICCOLOMINI (1405-1464) a későbbi II. Pius pápa 1444-ben levélben írja Széchy Dénes esztergomi érsek primásnak (1440-1465)

„Minden joguk megvan a magyaroknak visszakövetelni a koronát, mert a magyar királyság archiregnum.” (Archiregnum főkirályságot, őskirályságot jelent)

BONFINI (1425-1502)

„Az írók a kegyetlenség minden nemét ráfognak a magyarokra, kivéve mindkét nem szemérmének megfertőztetését, melyet otthon úgy, mint a táborban kerülték.”

MARZIO GALEOTTO (1427-1497) és ANTONIO BONFINI (1425-1502) olasz humanisták mindketten azt írják Magyarországról, hogy „Európa népei mind irigylik a magyaroktól a Kárpát-medence területét, az itt lévő gazdagságot, ezért gyűlölet veszi őket körbe. Magyarországon a leggazdagabb a föld, bő a hal-áldás, nagymennyiségű a kenyérgabona, a bor pedig kiváló.”

JEAN LEMAIRE DE BELGES francia író 1511-ben írja „Magyarország a kereszténység védőbástyája.”

ROBERT JOHNSON angol 1616-ban „Ez az egy királyság többet tett az ottomán ambíciók csökkentésére és az ottomán szerencse megakasztására, mint a többi összes keresztény államok együttvéve.”

MONTAGU MÁRIA, (Wortley angol követ felesége) írta 1717-ben „A magyar hölgyek sokkal szebbek, mint az ausztriaiak, s az összes bécsi szépségek Magyarországból kerültek ki”.

MILTON (1608-1674), az Elveszett Paradicsom szerzője „Büszke vagyok arra, hogy Magyarország és Anglia között kulturális kapcsolat áll fenn.”

SAVOYAI JENŐ (Eugene de Savoie-Carignan) herceg (1663-1736) francia születésű osztrák hadvezér és államférfi, a magyarokról „Ha győznek, az a mi győzelmünk Európáé -, ha vesztenek, az az ő szerencsétlenségük.”

MONTESQIEU (1648-1755) „A magyar híres szabadságszeretetről, nemes és nagylelkű jelleméről, hősi bátorságáról. Vendégszeretetének legendás híre van.”

Majorváry Szabó Sándor festménye

Simon M. Veronika festménye

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye